

та му и размървали отъ кой край да почнатъ да женятъ, та дордѣто да се наканятъ да захващатъ, зачуло се гърмежи отъ тонове и пушки, гдѣто хората отъ страхъ забравихъ сърнове, жетва и всичко и се разбѣгахъ на часа по кѣщитѣ си за женитѣ и дѣцата си. Слѣдъ единъ, два часа отъ гърменето, видѣхъ че турския аскеръ бѣга къмъ Каваклийския пѣтъ за Едрине. Присѣдѣхъ него день хората въ селото и се научихъ, отъ други, що ходили въ П.-Загора, че руситѣ дошле въ нея.

На 19-ий Юлий въ утрѣшния день, желѣзната машина безъ вагонитѣ, отиваше за П.-Загора и се спрѣ до село Инджекюй, но не се май много и се повърна нагъ назадъ, та се запрѣ при село Богданъ Махле. Въ това врѣме се зачу единъ силенъ гласъ отъ нея: «Вй елате да ви кажемъ нѣщо» 1 който се повтори и потрети, обаче никой се не нае да иде. Само дѣдо Руся Димитровъ отиде тамъ на близо до нея, и му се казва отъ Г-на Калита полякъ родомъ изъ Галиция надзирателъ на пѣттѣтъ, тѣзи думи: «Да отидемъ въ село и да кажемъ на селинитѣ си, да си земе кой каквото може, чѣ да бѣгате при Казацитѣ; защото турска войска иди много и ще ви исколи до единъ.» Щомъ се завръща дѣду Руся Димитровъ въ селото и разказа на всичкитѣ селени това горното, що му се казало, които като чухъ това извѣстие, на часа се распрѣстнахъ като яребещи, та се чухъ и невидѣхъ къмъ Ханъ боазж, кой съ каквото и както можеше, тѣй бѣгаше на татъкъ, щото въ селото никой неостана, съ една дума зануствѣ всичко въ него и се остави на турцитѣ.

Разбира се турцитѣ въ П.-Загора бѣхъ нападнати отъ войскитѣ на Генералъ Гурка отъ къмъ источната и западната страта на П.-Загора въ 18-ий Юлий, гдѣто първитѣ биле расположени въ позицитѣ си при П.-Загорската станция, а вторитѣ се задали отъ къмъ Авлиени и Кортенъ, гдѣто веднага ги нападатъ, разбиватъ и доста турци истрѣпватъ, нѣщо около 300—400 души мъртви и ранени, мѣжду които имало и 4 души Богданъ Махленци българе роби откарани отъ Гюнюлюската махала прѣдъ първитѣ